

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Sacramentis, Mille Sexcenti Errores, Vaniloqvia, Et Cavillationes

Miletus, Vitus

Mogvntiae, 1593

VD16 M 5205

De Absolutione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30094

1553. Impossibile esse, hominem satisfacere pro peccatis, sicut Christus satisfecit? At hoc nemo petit, nemo præsumit, nemo imponit, tuam, non Christi crucem iuberis tollere, & in corpore tuo adimplere ea, quæ defunt passionibus Christi. Quàm autem essemus stulti, si pœnas peccatorum tam graues & molestas in nosmetipos statueremus, si non modò nobis non prodesse, nec Deo placerent, sed irritarent & offenderent? *Matth. 19.
Coloss. 1.*

De Absolutione.

1554. **A** pud Pontificios, non esse verã peccatorum absolutionem. Atqui fuit, antequam Calvinus vel Lutherus fuit, An propter ipsos esse desit?

1555. Nec veram fuisse Absolutionem apud Pontificios, antequam Calvinus esset vel Luth. Sed hoc nemo nisi Calvinus dixit & Lutherus: si enim apud illos non fuit, apud quos ergò alios fuit? cum nec alij quidem in mundo noti fuerint Christiani? Et veram quidem Absolutionem se apud Pontificios reperisse, ipse, sibi ipsi in omnibus contrarius, scribit & fatetur Lutherus. Miror autem si habuerunt, quomodo vel quãdo perdidērunt, aut abiecerunt? *In epist. de Anæ
baptismo.*

1556. Veram esse apud Lutheranos & Calvinianos Absolutionem. At si veram ipsi, non ergò veram habent, aut vnquam habuerunt Pontificij, quomodo ergo verum est, quod Lutherus scribit, veram esse apud Pontificios absolutionem, veras clauas, vera Sacramenta? loc. cit. Et quomodo veram habent absolutionem, cum veram non habeant vocationem, sine qua nulla est, nec esse potest, vera absolutio? sed neq; extra Ecclesiam, vlla est peccatorum remissio. Sup. Deniq; veram aiunt se habere absolutionem, cum nec veram quidem absolutionem, sed absolutionis duntaxat externam agnoscant annunciationem? atque peccata

Millesexcenti Errores,

cata non verè absolui, sed non imputari, & aliunde absoluta duntaxat pronuciari doceant?

1557. *Ioan. 20.* Vera absolutio non esse aliud, quàm absolutio-
tionis seu peccatorum, à Deo propter filium eius remissorum, de-
nunciationem. *Omnes passim.* Cum Christus non dixerit, *Quorum*
denunciaueritis peccata esse dimissa, sed quorum remiseritis peccata, remis-
sa erunt: aliud est autem longè Ministrum peccata remittere, ali-
ud remissa denunciare, Iudex liquidem potestate à Domino ac-
cepta, fontes damnat, in fontes absoluit.

1558. Solius Dei esse remittere peccata: Quasi Dominus
non remittat, quod Vice Dominus remittit? Et si Ministros suos
remittere non voluit Christus, quorsum dixit, *Quorum remiseritis*
peccata, remittuntur eis? Solius ergo Dei principaliter, hominum
verò est peccata dimittere ministerialiter.

1559. Absolutionem nullam requirere peccatorum Con-
fessionem vel satisfactionem. At miror, si quis sine confessione
absolui, vel sine cognitione eius, propter quod absolutio petitur
& impendit, rectè possit absoluere? Atq; adèd res leuis sit, Deum
grauiter offendisse, vt nulla prorsus interposita satisfactione, in
gratiam sit recipiendus & absoluendus qui offendit?

1560. *2. Reg. 12. 24.* *1. Cor. 11.* Omnes quæ in scripturis commemorantur Absolu-
tiones, sine multa & peccatorum enumeratione fuisse gratui-
tas. *Calvinus.* An ergò Dauid sine multa fuit absolutus? an ij,
qui indignè Eucharistiam sumpserunt apud Corinthios, sine
multa fuerunt absoluti, & in gratiam recepti? Sup.

1561. Multos Christum à peccatis non audita eorum con-
fessione, nec imposta vlla satisfactione, absoluisse. (*Sæpè supra.*)
Ministris suis, non sibi, legem præscripsit Christus.

1562. *Matth. 18.* Publicanum sine satisfactione fuisse iustificatum.
Calvin. supr. Esto: à Domino factum est istud, & est mirabile in
oculis nostris, cum nec ipse Deus id beneficij alijs impertiri
constituerit, ipso dicente ad peccatores, *Nonne si male egeris, pec-*
catum tuum in foribus erit? Christus satisfactionem ei non impo-
suit, quia semetipso, quantum potuit, satisfecit, iuxta illud,
Si nos-

Si nosmetipfos iudicemus, non iudicemur à Domino. An enim seipsum non humiliavit? non abscondit? non percussit? oculos præ rubore & dolore in terram non defixit? hæc quid aliud sunt, quàm opera voluntaria & satisfactoria? 1. Cor. 11.

1562. Petrum Apostolum sine Confessione & Absolutione fuisse absolutum: Cum nec absolutus, nec sine lachrymis legitur absolutus.

1563. B. Ambrosium quodam loco scribere, *Petri lachrymas lego, satisfactionem non lego. Caluin.* Cum per satisfactionem, non compensationem, sed peccati intelligat excusationem & defensionem, unde ait, *Rectè Petrus fleuit & tacuit, quia quod desleri solet, excusari non solet.* Quid alioquin August. Ambros. cæteriq; Patres de Satisfact. sentiant, supra attigimus. *Leb. 30. in Lucæ cap. 26. Serm. 46.*

1564. Magdalenâ sine multa pœnitentiaria fuisse absolutam. Cum scriptum sit, peccata ei fuisse dimissa, non gratuito, sed quia dilexit multum? Deindè quid lachrymæ eius? quid exterio rigatioque pedum? quid pretiosa unguenta? an nulla hæc satisfactionis opera? Non solum ex amore, sed etiam ex dolore propter peccata commissa voluntariè, nullo mandante, suscepta? *Luc. 7.*

1565. Zachæo nullam pro peccatis suis à Christo fuisse impositam satisfactionem. At cur imponderet, dum ipse satisfaceret? *Dimidium (inquit) bonorum meorum do pauperibus, & si quem defraudavi, reddo quadruplum.* An nulla hæc satisfactio sponte suscepta? An eleemosynæ peccata non redimunt? *Lucæ 5. Dan. Tob. 4.* *Luc. 19.*

1566. Mulieri in adulterio deprehensæ, nullam aliam iniunctam fuisse pœnitentiam, quàm ne peccaret amplius: Cum scriptura non exprimat, à peccatis ne, an verò à sententia iudicis fuerit absoluta? quæ si etiam à peccatis absoluta fuit, ea lege absoluta intelligitur, qua omnes peccatores absolui, lege ordinaria consueverunt, nempe, vt de beneficio absolutionis Deo gratias agat, suoque modo satisfaciatur. *Ioan. 8.*

Millesexcenti Errores,

Luc. 9.
Ioan. 8.

1567. Christum non aliud ab iis exegisse, quibus peccata dimittebat, quàm ne peccarent amplius, Deoq; gratias agerent. At obsecro, vbi, quando, vel quibus aliquando Christus dixit, Vade, & noli quicquam pro peccatis tuis, quibus Deum offendisti, facere vel satisfacere? An vt quisque pro peccatis & offensis satisfaciat, ipsa, non reclamante fide vel scriptura, natura dicat? Quin clara sunt scripturæ verba: *Fili peccasti, non adiuuas iterum, sed & de pristinis deprecare, vt tibi dimittantur.* Eccl. 21.

Homil. 2. in
Psal. 50.

1568. B. Chryso stomum in ea esse sententia, nullam Deum à peccatoribus exigere satisfactionem, ait enim, *Vbi misericordia petitur, iudicium non scuit, pœna locus non est, quæstio nulla est, condonata responsio est.* Calvin. loc. cit. Atqui Chryso stomum non loqui de pœnis temporalibus, ex sequentibus liquet, subdit enim, *Miseretur Deus, sed non passim miseretur, prouocat nos, & dicit, Da & tu aliquid, non quia ego tuis egeo, sed quia & te volo aliquid conferre ad tuam utilitatem.* Et alibi: *Confessio penitentiam monstrat, satisfactio veniam sibi diuina pietate conciliat.* Et inf. *Peius est Deum offensum satisfactio- ne non placare, quàm peccando Dei bonitatem offendere.* Habes Chry- so stomi sententiam.

Homil. de Pbi
logonio, & bom.
30. in Genes.

1569. Certum esse, quicquid etiam dicant Pontificij, B. Chryso stomum ipsis non suffragari, sic enim quodam loco scri- bit: *Ego testificor & fide iubeo, vt si nostrum quisq;, qui peccatis obno- xij sumus, recedens à pristinis malis, ex animo vereq; promittat Deo, se postea nunquam ad illa rediturum, nihil Deus requirat ad satisfactionem vltiorem, benignus enim est, &c.* Hæc Calvinus, recitet verò quæ in ead. homil sequuntur. *Proindè & tu, quibus rebus Deum prouo- casti, per has rursus facito propitium, prouocasti illum pecuniarum rapi- na, per eandem illum reconcilia, prouocasti illum lingua maledicentia, mul- tis contumeliosis affectis vicissim lingua placato, puras emittens preces, be- nedicens maledicentes, laudans vituperantes, gratias agens iniuriam in- ferentibus: hæc non egent multis diebus annisq;, sed solo animi proposito, vnico die perficiuntur.* Hæc ibid.

De dogmat. Eccl.
1570. cap. 54.

B. August. satisfactionem aliter non definire, quàm peccatorum causas excidere, nec eorum suggestibus aditum præ- bere.

bere. *Caluin. loc. cit.* Sed mittamus librum illum, qui non Augu-
stino, sed Gennadio inscribitur, in eodem sanè tam multus de
satisfactione sermo, vt mirum planè sit, qua Calvinus fronte
scribere audeat, ex illo suo malè cit. loc. apparere, illis quoque
sæculis irritam fuisse passim satisfactionis doctrinam. Sed nec
peccatorum radices perfectè excideris, si satisfactionem non ad-
hibueris? tolle enim pœnam, à peccatis quis abstinebit? quis non
facile peccatis aditum reditumq; indulgebit?

1571. Omnium optimam & saluberrimam esse pœnitenti-
am vitæ prioris emendationem: Atqui à peccatis desistere non
est de peccatis pœnitentiam agere: Deus autem non exigit tan-
tùm cor mundum, sed etiam cor contritum & humiliatum, lu-
ctum, plañctum, cilicium, saccum, ieiunium, orationes, eleemo-
synas, corporis castigationes, & similia. Hæc scriptura laudat, *Psal. 50.*
hæc commendat, hæc postulat, hæc Deum placare, pœnasq; mi- *2. Reg. 3.*
tigare, affirmat, &c. Hæc omnia pij vereq; pœnitentes, ex se- *Jerem. 4. 6.*
meripsis, non expectata scripturæ vel iudicis sententia, vtrò fa- *1. Cor. 11.*
citant, an facienda sint non disputant, sciunt enim Deum pec- *Exec. 7. 17.*
catis offendi, pœnitentia placari, bonis operibus promereri, &c. *Dan. 4.*
Amos 8.
Tob. 4.
Luc. 13.

2. Cor. 4. Matth. 19. Heb. 13.

*Liquet ex omnibus quæ diximus, eos omnes, qui ab Ecclesia Ro-
mana secesserunt, nullam habere veram & salutiferam pœnitentiam, nul-
lam peccatorum Absolutionem, nullam cum Deo reconciliationem, nullam
beatitudinem. Aliud si quis sibi persuadeat, à vera scripturarum
semira & sententia longè aberrat.*

DE SACRAMENTO Ordinis.

1572. **O**rdinationem Ministrorum legitimam, non esse Sacramentum. Atqui esse, Philippus non negat. *Ex Remo in 2o
part. Examin.
cap. de Ordine*
Supr. de Sacr. in gen.

ZZ

1573.